

Anledning:	Samråd - BEU alm. del spørgsmål Q,R,S,T og U	J.nr. 2011-7803	
Sted:	Beskæftigelsesudvalget	Dato:	9. december 2011

Det talte ord gælder.

Talepapir

Jeg vil besvare spørgsmålene fra Beskæftigelsesudvalget samlet og i forlængelse af hinanden. Eftersom spørgsmål Q, S, T og U er stillet til både beskæftigelsesministeren og jeg, vil vores svar supplere hinanden.

Jeg vil indlede med at minde om fundamentet for det velfærdssamfund, som jeg antager, at vi alle bakker op om. Det danske velfærdssamfund hviler på grundprincippet om lige adgang til uddannelse, sundhed og sociale ydelser. Vores velfærdssamfund finansieres via skatterne og forudsætter derfor, at alle yder efter evne og nyder efter behov.

Den danske velfærdsmodel skal sikre tryghed og lige muligheder for alle - uanset baggrund og uanset indkomst. Derfor har vi et økonomisk sikkerhedsnet for alle med et forsørgelsesgrundlag, hvis man skulle komme ud for omvæltninger i sin livssituation og ikke længere kan forsørge sig selv – uanset om dette er midlertidigt eller varigt.

Det er et velfærdssamfund, som vi bør være stolte af, og som vi skal værne om.

Men velfærdssamfundet hviler på to helt grundlæggende forudsætninger. Den første er, at alle, der kan bidrage, faktisk også bidrager med det, de kan. Ellers hænger tingene ikke sammen.

Den anden forudsætning er, at velfærdsrettighederne forbeholdes de borgere, der har et reelt behov. Ellers kan vi ikke finansiere velfærdsstaten, ligesom vi ikke kan bibeholde den brede opbakning i befolkningen til finansieringen af velfærdsstaten.

Vi skal med andre ord ikke kun være optaget af at nyde, men også af at yde. Opstår der sprækker i fundamentet, så er der grund til at råbe vagt i gevær. Og det er det, jeg har gjort.

Krævementaliteten kommer til udtryk på mange niveauer i samfundet og i mange forskellige sammenhænge. Det er derfor vigtigt for mig at opfordre bredt til alle om at tage ansvar og bidrage til fællesskabet. Ellers hænger den danske velfærdsmodel simpelthen ikke sammen.

Og jeg vil gerne gøre det meget konkret. F.eks. så støder det mig, hvis nogen spekulerer i, om det kan betale sig at få kontanthjælp i stedet for at arbejde. Og det støder mig, hvis nogen opfatter de offentlige ydelser som et tag-selv-bord eller begår socialt bedrageri ved at modtage sociale ydelser, de ikke er berettiget til. For det går ud over de mennesker, som disse rettigheder oprindeligt var tiltænkt.

Efter min opfattelse er det i bund og grund usolidarisk over for de mange danskere, der hver dag står op og går på arbejde, betaler deres skat og bidrager til vores fælles velfærd.

Det er samtidig usolidarisk over for de mennesker, som helt berettiget modtager økonomiske ydelser, fordi de ikke kan forsørge sig selv.

Jeg mener, at vi skal have rusket op i os selv og huske værdierne, som vores velfærdssamfund bygger på, så det igen bliver en æressag at klare sig selv. Vi

har i lang tid været for fokuserede på, hvad vi kan få, og for lidt fokuserede på vores eget ansvar for at bidrage til fællesskabet. Det er det, jeg sigter til, når jeg siger krævementalitet.

Det er fuldstændig afgørende for mig som social- og integrationsminister at sikre, at de, der ikke kan selv, og de, der har et reelt behov for hjælp, får den hjælp, som skal til. Sådan er det nu, og sådan skal det også være fremover.

Det er også derfor, regeringen vil sikre reelt lige muligheder for alle og bekæmpe fattigdom. Det gælder særligt de børn, der vokser op i fattigdom eller mennesker, der lever i langvarig fattigdom.

Jeg vil gerne understrege, at jeg er overbevist om, at langt de fleste i vores samfund sætter en ære i at klare sig selv, og samtidig sætter pris på, at vi har et sikkerhedsnet, der samler os op, hvis man havner i en situation, hvor man ikke kan klare sig selv.

Samtidig vil jeg gerne anerkende de mange borgere, som viser samfundsansvar på andre måder. Her tænker jeg for eksempel på de mange, der yder en frivillig indsats i deres fritid for at hjælpe hjemløse, unge mødre, ensomme ældre. Eller tager en tørn i idrætsforeninger og som medlemmer af bestyrelsen i skolen, daginstitutionen eller en forening.

Denne regering er optaget af at skabe rammerne for, at vi alle tager et ansvar og bidrager til fællesskabet ud fra de muligheder, vi har. Konkret kan jeg nævne kontanthjælpsreformen, som beskæftigelsesministeren formentlig vil fortælle mere om i sin besvarelse.

Jeg ved godt, at den tidligere regering har haft travlt med at mistænkeliggøre og straffe udvalgte grupper,

som børnefamilier med mange børn og modtagere af starthjælp eller introduktionsydelse.

Men jeg synes egentlig, vi alle – høj som lav - skal se os selv og hinanden i øjnene og spørge, om vi hver især nu også gør, hvad vi kan, for at få fællesskabet til at fungere. Det er nødvendigt, at vi taler om, hvad det er for et samfund, vi gerne vil have, og husker på, at tingene ikke kommer af sig selv.

Regeringen har stillet lovforslag om afskaffelse af de laveste ydelser, fordi vi ønsker, at alle borgere i det danske samfund, uanset baggrund, skal stilles lige i forhold til at modtage kontanthjælpsydelse. Derved sikrer vi en lige adgang til et økonomisk forsørgelsesgrundlag, sådan at alle kan tage del i samfundet. Men ret og pligt skal følges ad, så man skal stå til rådighed for et arbejde.

Jeg kan konstatere, at de borgerlige har den analyse, at hvis bare man straffer folk hårdt nok økonomisk, begynder de at arbejde.

Den borgerlige regering har i 10 år gjort folk fattigere for at få dem til at arbejde. Det har haft en begrænset beskæftigelsesmæssig effekt – men det står ikke mål med de menneskelige omkostninger, det har haft for alle dem, som ikke kom i beskæftigelse. Derfor afskaffer regeringen de laveste ydelser. De skaber fattigdom med store konsekvenser – særligt for børnene.

Derfor er det nødvendigt med en anden vej, hvor vi bygger folk op, så de kan tage et arbejde, i stedet for at straffe dem ved at sætte deres ydelser ned.

Men jeg vil også gerne understrege, at kontanthjælpen er tænkt som en midlertidig ydelse, der skal sikre

et anstændigt leveniveau, indtil man kan forsørge sig selv igen. Vores ydelsessystem bygger på det princip, at den enkelte har pligt til at forsørge sig selv og sin familie.

Derfor står afskaffelsen af de laveste ydelser heller ikke alene. Det skal ses i sammenhæng med den førnævnte kontanthjælpsreform, som regeringen vil igangsætte. Med reformen vil vi bl.a. sikre, at der stilles krav til kontanthjælpsmodtagerne om, at de står til rådighed for arbejdsmarkedet eller uddanner sig.

Det væsentlige for regeringen er, at alle bidrager fremadrettet og gør en aktiv indsats for at tage del i arbejdsmarkedet. Alle skal bidrage, ud fra de muligheder de har.

Det, synes jeg, hænger fint sammen med, at vi ønsker et opgør med krævementaliteten og at bevare en stærk velfærdsstat.